

Нортенґерське абатство

КУПИТИ

Про книгу

Сімнадцятирічна Кетрін Морланд - дещо наївна, закохана в романи донька священника. Їй подобається уявляти себе героїнею улюблених історій, сприймаючи життя довкола як гру. Одного дня дівчина отримує запрошення відвідати модний курорт Бат разом зі своїми заможними сусідами. Кетрін страждає від самотності, тож знайомство із загадковим та галантним хлопцем Генрі Тілні стає для неї ковтком свіжого повітря. Яскрава уява Кетрін, підживлена любов'ю до готичних романів, змушує її повірити, що родинний дім Генрі, Нортенґерське абатство, приховує темні таємниці.

Розділ 1

Жодна людина, яка знала Кетрін Морланд у дитинстві, навіть уявити собі не могла, що дівчина стане героїнею роману. Усе було проти цього: і становище в суспільстві, і постаті батька та матері, ба навіть зовнішність вкупі із вдачею. Батько Кетрін був священником, але не якимось там підупалим чи бідним, навпаки. Попри простацьке ім'я Річард та сяку-таку красу, це все ж був шанований чоловік. Мав непогані статки та дві парафії, а тому не тримав доньок під замком. Мати Кетрін була жінкою непоказною, але приємною, а ще вирізнялася неабияким здоров'ям. Народила трьох синів, потім Кетрін і — як можна було очікувати — не померла при пологах, а привела на цей світ ще шістьох дітей. При цьому виховувала їх і на здоров'я не скаржилася. Сім'ю, у якій зростає десятеро дітей, можна назвати «чудовою», принаймні коли чадам не бракує рук, ніг чи голів. Щоправда, на більшу похвалу Морланди претендувати їй не могли, адже вродою точно не славилися. Довгий час Кетрін була такою ж непоказною, як і всі її родичі. Худорлява, незграбна постать, землистий колір шкіри, темне пряме волосся та грубуваті риси обличчя — так би вам її описав будь-хто. Та й характер був аж ніяк не підхожий для героїні. Кетрін подобалися хлоп'ячі забавки, а замість гри з ляльками — чи, наприклад, більш високих занять, як-от догляд за сонею, годування канарки або ж поливання трояндових кущів, — вона обирала крикет. Сад її взагалі не приваблював. Якщо Кетрін вряди-годи і збирала букети, то, здавалося, робила це на зло і зривала саме ті квіти, які було заборонено чіпати. Такі мала схильності й аж ніяк не найкращі вміння. Ніколи не могла нічого вивчити чи втямити, аж поки хтось їй цього не розтлумачить. Ба навіть тоді не все запам'ятовувала, адже частенько була неуважною, а іноді й зовсім нетямущою. Матері знадобилося цілих три місяці, аби вивчити з донькою *«Прохання жебрака»*, але Саллі — молодша сестра — все одно декламувала вірш краще. Не те щоб Кетрін була дурною. Наприклад, байку *«Засць та його друзі»* вона запам'ятала так само легко, як і будь-яка інша дівчинка з Англії. Мати хотіла навчити доньку музики, і

Кетрін була впевнена, що полюбить ці заняття: їй же так подобалося стукати по клавішах старого спінета. Навчання розпочалося, коли дівчинці виповнилося вісім, але вже за рік вона зненавиділа музику. Місіс Морланд дала доньці спокій, адже не мала звички змушувати дітей займатися тим, що їм не подобалося чи до чого вони не мали хисту. День, коли Кетрін попрощалася з учителем музики, став одним із найщасливіших у її житті. Таланту до малювання дівчині також бракувало, хоча в ті моменти, коли вдавалося десь добути старий конверт або хоча б клаптик паперу, Кетрін неодмінно вимальовувала на ньому однотипні будиночки, дерева та курочок з курчатками. Писати та рахувати її навчав батько, а французької — мати. Втім, успіхи були доволі посередніми, чого не скажеш про бажання відкараскатися від навчання. Проте який усе-таки дивний та незбагнений характер вона мала! Попри всі ознаки розпещеності, десятилітня Кетрін була надивовижу доброю та приязною. Майже не сперечалася, ні з ким не сварилася, гарно ставилася до своїх молодших братів та сестер — хіба інколи могла їх трішки пригнобити. Вона була галасливою і пустотливою, ненавиділа сидіти вдома і дбати про чистоту, а понад усе на світі обожнювала скочуватися зеленим пагорбом за будинком.

Ось такою була Кетрін Морланд у десять років. У п'ятнадцять вона вже трішки набралася вроди. Почала закручувати волосся і думати про бали. Колір обличчя покращився, на щоках проступив рум'янець, риси стали більш м'якими, очі — виразними, а постать — помітнішою. Схильність до бруду поступилася захопленню вишуканим вбранням. Сама Кетрін стала більш охайною та меткою й із задоволенням слухала слова схвалення від батька та матері. «Кетрін стає доволі нічогенькою. Тепер її можна назвати симпатичною», — час від часу чула вона. Ці слова були мов бальзам для душі! Дівчині, яка п'ятнадцять років узагалі вважалася непоказною, таке визнання приносило набагато більшу втіху, ніж могли отримати ті, кого називали красунями ще з пелюшок.

Місіс Морланд була дуже хорошою жінкою і бажала своїм нащадкам усього найкращого. Втім, її настільки поглинуло народження нових дітей та виховання малюків, що на старших доньок майже не залишалося часу і ті були ніби кинуті напризволяще.

Не дивно, що Кетрін, яка не мала нічого спільного з героїнею роману, у чотирнадцять літ захоплювалася не книгами, а крикетом, бейсболом, верховою їздою та прогулянками.

Варто сказати, що книги вона все ж читала, але тільки ті, з яких неможливо почерпнути нічого корис-ного, у яких описувалися різні історії і над якими не потрібно було багато думати. Проте у віці від п'ятнадцяти до сімнадцяти років Кетрін почала готуватися до ролі героїні й навіть прочитала всю літературу, з якої юна леді може узяти собі необхідні та втішні для буремного життя цитати.

Від Поупа вона навчилася засуджувати тих, хто
тягає з собою удаване горе.

Від Грея затямила:
*Як часто квітка розквітає непомітно
Й в пустельному повітрі втрачає аромат.*

Від Томпсона дізналася:
*О, як приємно
Зрошувати молоді уми.*

Від Шекспіра почерпнула багато знань і серед іншого те, що
*дрібниці,
Хоч і легкі вони, як те повітря,
Для ревнощів багато важать...!*

І, звісно ж,
*і жук мізерний, що наступаємо ногою,
Стільки ж саме приймає мук тяжких,
Як перед смертю гігант.*

А закохана леді,
*як статуя Терпіння з кладовища,
Стражданням посміхалася?.*

Що ж, непоганий розвиток. В інших аспектах Кетрін також досягла певних успіхів. Так, вона не вміла складати сонети, але принаймні змушувала себе їх читати. Не зачаровувала гостей виконанням на фортепіано своїх прелюдій, але хоча б не втомлювалася, коли слухала гру інших. Найслабшим місцем стало, звісно, малювання. Кетрін нічого у цьому не тямилася — настільки, що якби вона навіть спробувала зробити ескіз об'єкта своїх зітхань, то його ніхто б не упізнав. У цьому плані вона дуже поступалася справжній героїні. Хоча Кетрін не усвідомлювала власної нужди, адже не мала коханого, якого можна було малювати. Дівчині виповнилося сімнадцять, а вона досі так і не зустріла принадного юнака, який би пробудив її почуття. Та й сама не викликала ні в кого справжньої пристрасті чи бодай тривалого захоплення. І це було доволі дивно! Втім, будь-яке дивацтво можна пояснити, якщо добре в усьому розібратися. У тих краях не жив жоден лорд чи хоч би баронет. Серед знайомих Морландів не було жодної родини, яка б одного дня знайшла біля своїх дверей хлопчика і виростила його як свого. Жодного юнака з таємничим походженням. У містера Морланда не було вихованця, а місцевий есквайр узагалі не мав дітей.

Але якщо юній леді судилося стати героїнею, то навіть огріхи сорока довколишніх родин не зможуть цьому завадити. Щось відбудеться — і герой постане на її шляху.

Містеру Аллену, власнику майже всіх земель довкола Фуллертона — селища у Вілтширі, де й жили

Морланди, — лікар порадив поїхати до Бата на лікування подагри. Його дружина, місіс Аллен, була приязною жінкою, прихильно ставилася до міс Морланд і до того ж, мабуть, розуміла: якщо з юною леді не трапляється жодних пригод у рідному селищі, отже, варто пошукати їх деінде. Тож, недовго думаючи, місіс Аллен запропонувала Кетрін долучитися до них. Містер і місіс Морланд не заперечували, а сама дівчина була надзвичайно щасливою.

КУПИТИ